

taller de nous creadors

Balta Navarro (Banyoles, 1961) viu consagrat a l'escriptura des del 2009. És autor d'una obra de teatre (*El grand prix dels miserables*) i de dues novel·les (*Travessia* i *El préstec*), escriu poemes a ritme atlètic i toca la guitarra amb Strawberry Friends.

La vuitena nota

—S'ha tornat ben boig!

—Què li passa?

Els dos homes, de vint-i-un botó, parlen en veu baixa, gairebé mussiten, mirant de reüll Filis Tomef. *Il maestro*, capcot davant del piano, amb l'esguard fixat al teclat, prem amb l'índex tecla a tecla, un i altre cop. Tons i semitons, en un bucle inacabable com immutable i inextricable és la seva actitud, tecles blanques i tecles negres, l'una darrere de l'altra. Sense silencis, però a poc a poc, deixant el ressò elevar-se fins que, a punt de precipitar-se cap a la moqueta de la suite presidencial, l'empeny de nou amunt amb una altra nota.

—Diu que ha sentit una nota diferent!

—Que diu que què?

—Que ha sentit una nota diferent. Sí, una nota que no és de l'escala.

—Que s'ha tornat boig?

—T'ho he dit!

Fan que no amb el cap, arronsen les espatlles. L'un, el seu agent, aguanta les frivolitats del geni fins a límits insospitats, el Rolex de mig quilo i el vestit Armani no es compren sense segons quins sacrificis; l'altre, el violí solista de l'orquestra, té un posat que diu més que l'ànim: «vull ser com *il maestro*».

—No n'estic! L'he sentit. Avui he sentit una nota nova.

Agent i solista es giren, el senderi reflota. Segueix a la frontera de l'autisme, però sembla que el gran director té l'oïda dirigida a ells, també.

—*Maestro*—diu el jove violí—, ja ho sabeu, que això no és possible.

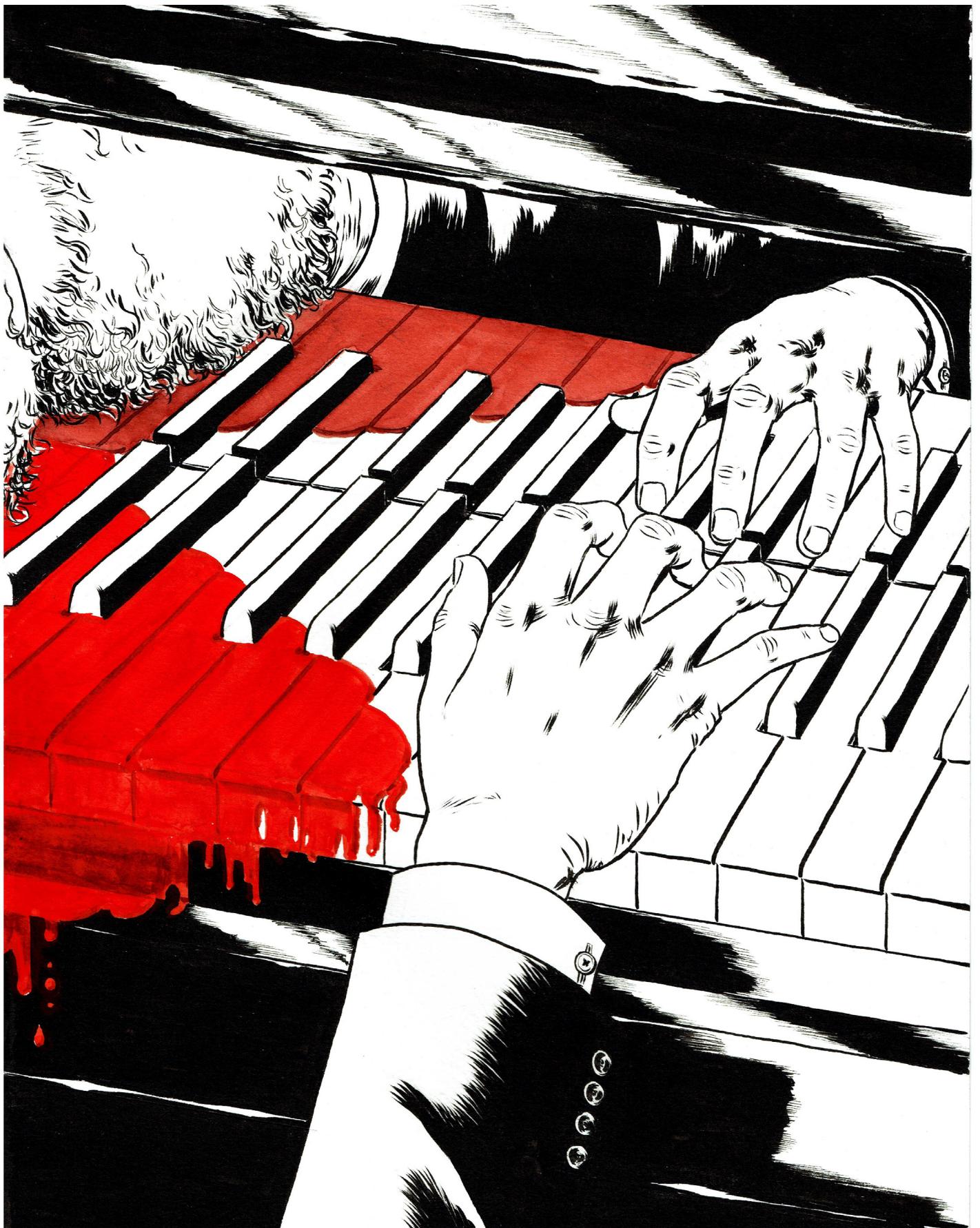
L'agent empeny l'espatlla de l'instrumentista estrella assenyalant, amb tics del clatell, cap al piano.

—En tot cas ho sabia, n'estava tan segur com tu —*il maestro* parla, segueix enganxant el tou de l'índex ara al marfil ara a l'eben—, i hauria estat tan condescendent com tu, ahir, amb algú que m'expliqués el que jo us explico avui. Sí, una nota nova. Una nota que mai havia sentit. No és tema de freqüències, ni de variacions sonores, ni és cap acudit de músic sindicat.

De cop bufeteja, amb les dues mans, el piano. Vehement, tanca la tapa. Totes les notes es barregen, acompanyant-les el soroll del xoc violent de la fusta noble.

—S'ha acabat! —amb ulls vius i posat de derrota—. No puc, no seria just amb els meus fans, ni amb vosaltres, ni amb mi mateix. S'ha acabat.

Els dos homes ben vestits comparteixen,

> **Il·lustració: Iván García**

estupefactes, incapaços de fer res, la visió terrible del *maestro* mostrant una batuta, com un capellà consagrant l'hòstia, abans de clavar-se-la a l'ull.

—El buit que hi ha entre les tecles... —mussita,

moribund, amb una nota destacant enmig de la ranera.

Cap dels dos testimonis no és capaç de reconèixer-la.

BALTA NAVARRO